

Elhagy a tisztaság: a fogkefe,
a fésű először; aztán a szappan.
Nem csókolódzom úgyis több hete –
majd megfürdök, ha szólnak, hogy szagom van.

Minden beidegzett mozdulat,
a szokásaim elhullnak. A mérgek:
a kávé, cigaretta tartanak
bennem parányi, romlott testiséget.

E kéretlenség hulltán mi marad,
még nem tudom, de mint beteg a testét:
rémült boldogsággal figyelem,
hogy meddig még, és hogy mivé esek szét.

Lackfi János

A LOMB

A lomb, a lomboatnak ezernyi serpenyője,
ezernyi domborított bársony levél-ülőke,
ezerféle üleppel telepszik rá a szellő,
ki pohos itt, ki vézna, s mily gömbölyű e sellő,
van, ki izeg-mozog, mert azt a koncerten így kell,
van, ki előredőlve padba vés nagy betűkkel,
van, aki üli súllyal, mint tette életében,
s habár remeg, de meg nem szabadul a levél, nem,
emez emészt, a kávé, sörét vagy napilapját,
amaz dohányzik éppen, amíg a fát kirakják,
olyik csak félfenékkel ül, széke félrebillen,
tán a tartózkodása hozta, majd vitte innen,
más lovagolva ül meg, mert az olyan diákos,
más hintázik, akár a hintaszékben, hisz álmos,
megint más ringatózik, a székét hátradönti,
és hátrabukfencezve a semmi mélyén köt ki,
mást mér mindenkinek, jár fel-le, fel-le a mérleg,
serpenyői csapódnak, akár a moziszékek

A LÁBAK OLLÓI

A lábak ollói metszette fényhasábok
a lendülő karok kuszálta tér
a levegőnek lassu gyűrűzése
amint nyújtózva lustán partot ér
a láthatatlant a fák mint a hagymát
felaprítják s mint a hal husát
a szelet hosszú szeletekre hasítják
és úszóhártya feszül két vékony ág
között: a nyúlós levegő
s hogy szarva nőjön, dörzsöli a törzshöz
ólom-fejét a serdülő idő

Kovács Ilona

EGY EMLÉKIRAT KALANDJAI

Casanova visszaemlékezéseinek kiadástörténete

„Habent sua fata manuscripti”

A kéziratoknak legalább annyira megvan a maguk sorsa, mint a könyveknek, és néha a kézirat egészen úgy jár, mint a gazdája. Casanova szívből szerette a kalandokat, izgalmasan szeretett élni, talán nem véletlen, hogy kézíratainak is kijutott az elképesztő kalandokból.

Lássuk előbb – vázlatosan – a makacs tényeket. Casanova (Giacomo Girolamo CASANOVA, saját maga alkotta „nemesi nevén” SEINGALT lovag) 1725 áprilisában született Velencében vándorkomédiások gyermekeként, és 1798 júniusában halt meg a csehországi Duxban (Duchcív) mint Waldstein gróf könyvtárosa. A közben eltelt hetvenhárom év alatt sok mesterséget kipróbált, sőt kitalált (csak a rendszeres munkát nem bírta), sok izgalmat keltett maga körül, rengeteget utazott és tanult, majd amikor már rosszabbul kezdett menni a sora, elszegődött Waldstein grófhhoz könyvtárosnak. A duxi kastélyban sajnos bőven volt ráérő ideje, és a magány meg az öregedés ellen az irodalomban keresett gyógyírt: nekifogott régóta eltervezett, szorgos gyűjtőmunkával megalapozott főműve megalkotásának, megírta az ÉLETEM TÖRTÉNETÉ-t. A szélhámósokat értékük alatt kezelő utókor szeretné úgy beállítani, hogy Casanova jobb híján, szükségből, szinte véletlenül lett önéletrajzíró, és talán nem is érdemel ekkora felhajtást sem az Élete, sem annak Története – de nincs mit tenni: Thomas Manntól Schnitzlerig mindenki róla mintázta meg a Nagy Szélhámost, Krúdy Szindbádjáról vagy Szentkuthy Casanovájáról nem is beszélve. Azt, hogy Casanova nem véletlenül